

Den revolutionära terrorn

Errico Malatesta

1930

Det finns ett problem angående den generella revolutionära taktiken som åter och åter blir föremål för diskussion, just emedan av detta problems lösning beror arten av den revolution som skulle komma.

Jag ämnar ej så mycket ingå på utläggningar av sättet på vilket det eller det folket skall lyckas frigöra sig från tyranniet varunder det suckar. Vår uppgift är nog endast den nämligen att tydliggöra och klarlägga idéerna samt att förbereda och skapa den nödvändiga moralen för det tillkommande, ity att detta tillsvidare väl är det enda vi kunna göra. Vad som förr eller senare komma skall och hur det skall göras, därom är ej värt att orda så mycket. Ännu så länge.

Vad som nu mest sysselsätter mina tankar är fastmer den stora revolutionens *dagen efter*, samt de våldsamma metoder, det rävst- och rättarting, som en del »i rättvisans namn» vilja tänka sig igångsatt, och som en del tro är något absolut nödvändigt i och för revolutionens försvarande mot dess fiender och vedersakare.

Man bör dock betänka att »rättvisa» är ett mycket relativt begrepp, som i alla tider fått tjäna som förevändning för grymma orättvisor som begåtts och för allt förtryck som människor utsatts för, och man bör betänka att skipandet av rättvisa oftast ingenting annat är än ett tillfredsställande av hämndbegäret. Förtryck och tyranni bilda nämligen *alltid* en tacksam jordmån för hatet och hämndbegäret. Och dessa i sin tur äro de värsta fienderna till friheten samt till brödraskapet människorna emellan.

För den skull böra vi bemöda oss om att endast uppväcka sådana känslor av högre art som hava sitt upphov i kärleken till det goda, och ej på något sätt söka vare sig genom tal eller skrift sporra hämndbegäret, vilket sistnämnda mer än något annat verkar förstörande, nedbrytande och splittrande. Må vi anarkister alltid veta och ha för ögonen att vi icke vilja vara några hämnare och rättskipare av ovan antyda slag, utan att vi äro och alltid vilja vara endast *befriare*.

Detta om detta.

Låtom oss nu sysselsätta oss något med frågan: Hur skall revolutionen försvaras och skyddas?

Det givés ännu sådana dessvärre vilka äro fascinerade av våldsteorien. För dem äro giljotinen, fysiljeringar, deportationer och galérsloveri de mest lämpliga medel för skyddandet av revolutionen och den tingens nya ordning som skall varda kommandes. Och de ha fått för sig att orsaken till alla hittillsvarande revolutioners misslyckande varit de styrandes slapphet och efterlåtenhet endast.

Detta är en fördom rådande, som sagt var, i vissa revolutionära kretsar, en fördom som har sitt upphov i de förfalskade historiska uppgifterna utspridda av den stora franska revolutionens apologeter, och vilka fördomar än ytterligare stärkts och poängterats av den på sistone igångsatta bolsjevistiska propagandan. Men sanningen är dock den precisa motsatsen. Terrorn har alltid och alltjämt varit tyranniets förnämsta verktyg. Vad vidkommer sålunda den stora franska revolutionen, så var det Robespierre's på misstänksamhet grundade tyranni som vållade det slutliga misslyckandet samt förde spelet över i händerna på Napoleon och den därpå följande reaktionen. I Ryssland har samma tyranni dödat anarkister och socialister i massor samt fängslat och förföljt arbetare och bönder såsom varande rebeller, därmed totalt görande bort en revolution som eljes kunde hava betytt en ny epok i den mänskliga civilisationens historia.

De som förfäktat dylika idéer om att revolution och befrielse kan upprätthållas genom grymhet och förtryck, de äro av samma skrot och korn i fråga om mentalitet som juristerna, vilka i sin efterblivenhet tro att världen kan befrias från brottslighet genom skapandet av så många och stränga lagar samt ådömandet av så hårda straff som möjligt.

En terror som kriget exempelvis, väcker till liv de allra mest djuriska egenskaper hos människorna samt placerar på de högsta posterna de mest dåliga element. Terrorn, långt ifrån att försvara och beskydda revolutionen, kommer endast att misskreditera densamma, samt att göra den omöjlig hos massorna, för att till sist och slutligen, efter en period avvilda och grymma strider, framkalla en reaktion, med ty åtföljande nytt tyranni.

Jag vet mycket väl att de anarkistiska terroristerna (de äro dess bättre ett ringa fåtal) fördöma all organiserad terror. Men detta ändrar absolut intet. Terrorn kan endast tilltala fanatiker samt verkligt onda människor.

I Italien har fascismen framkallat många brottslingar, vilka med sina terroristiska dåd »i revolutionens namn» göra endast samma som fascisterna »i fosterlandets namn». Och ett är visst, nämligen att samma individer som i dag i egenskap av goda fascister sitta till doms över annorlunda tänkande, samma individer vore helt säkert redo att vid en eventuell omvälvning vara de grymmaste förföljarna av sina egna nuvarande menings-

fränder, om de därtill finge tillfälle. Ty de äro framför allt skapta och födda till tyranner och förtryckare. Samt makthavare.

Om det för att segra är nödvändigt att sätta våldsmakt till rätt, då föredrar jag att förbli besegrad.

Det Anarkistiska Biblioteket

Errico Malatesta
Den revolutionära terrorn
1930

Tidningen Brand #43 1930

www.anarkistiskabiblioteket.se